

Nove pravila

starodavne bratovšine

Matere Božje sedem žalost

v

CELJU.

Razglasil

Anton Šlander,

vikar v Celju in voditelj bratovšine.

S privoljenjem milostljivega knezoškofa Lavantinskega.

Založila bratovšina. — Tisk „Katoliške tiskarne“ v Ljubljani.

Že pred 16. stoletjem se je vtemelila v Celji pobožna bratovšina Matere Božje sedem žalost vernim dušam v pomoč — in je slovela na daljne kraje, kakor nam še stare bukve bratovšine spričujejo. Čislana je bila od raznih stanov, — mašnikov, žlahtnikov, rokodelcev in kmetov, — ljubljena od vsih udov kot duhovna mati, ki umirajoče v svoje varstvo sprejema, in za njih dušni pokoj v večnosti skerbí.

Imela je ta braterna mnoge imenitne pravice in svoje postave, po katerih se je ravnala in oskerbovala. Po tolikanjih posvetnih spremembah pa, ki so zlasti od pretečenega stoletja sem bratni nje stare pravice zelo kratile, ni bilo več mogoče, jo po starih postavah voditi. Treba je tedaj bilo, jo po drugih novih postavah osnovati,

da bi zopet oživela in bila sedanjim in prihodnjim rodovom v tolažbo in pomoč. To se je zgodilo, ker so se za njo nove pravila osnovala, milostljivemu knezoškofu lavantinskemu Antonu Martinu v presodbo poslala in 12. januarja 1856 slavno škofovo poterjenje prejela.

I.

Sveti namen bratovšine je:

1. Izprositi živim udom srečno zadnjo uro po priprošnji Matere Božje 7 žalost.
2. Preskerbeti umerlim udom večni mir in pokoj.

II.

Pripomočki k temu svetemu namenu so:

1. Pobožna molitev družbenikov.
2. Darovanje sv. maše.
3. Zasluženje sv. cerkvenih odpustkov, ki se tudi za dušni pokoj rajnih obrniti dajo.

III.

Dolžnosti, ki jih imajo udje do bratovšine so te-le:

1. Moliti vsak dan en Očenaš in eno Češenomarijo za srečno zadnjo uro v čast Matere Božje sedem žalost.
2. Hoditi k braterninim opraviom in pa, kedar kdo od bratovšine umerje, ga spremiti na pokopališe.
3. Si služiti sv. odpustke, in jih obračati tudi v dušni mir rajnih bratov in sester.

(Ako se pa kakova teh imenovanih dolžnosti opusti, ni greh; ker braternine dolžnosti si nakladati in jih spolnovati keršanska postava ne zapoveduje, ampak le svetuje.)

4. Plačati imajo družbeniki vodju bratovšine vsako leto 35 kr. a. v. za braternina sv. opravila in za kinčanje braternine kapelice Matere Božje sedem žalost.

IV.

Dobrote, ki jih dobivajo udje od bratovšine so:

1. Vsako leto se obhaja na god Matere Božje sedem žalost (v petek pred cvetno nedeljo) slovesno sv. opravilo s pridigo in péto sv.

mašo za srečno zadnjo uro vsih živih udov. Po pridigi se razloži pričujočim bratom in sestram, kako da se je letnina v prid bratovšine obrnila; za tega del se šteje leto bratovšine od enega cvetnega petka do drugega.

2. Vsako leto se obhaja v osmini po vsih vérnih dušah obletnica za dušni mir in pokoj rajnih udov.
3. Za vsakega brata (ali sestro), kedar umerje, se še služi posebej péta mertvaška sv. maša v žalostni kapeli, in po sv. maši se molijo trije Očenaši in Češenemarije za-nj.

Vsako braternino opravilo se v nedeljo poprej iz prižnice pri obeh farnih opravilih oznani.

4. Ako od potrebnih stroškov iz letnega plačila še kaj ostane, se pa še tihe sv. maše za mrtve ude berejo.

Razun teh dobrot pridejo živim in odmerlim udom še mnogi cerkveni odpustki v dušni blagor, ako jih živi udje v določenih dneh zaslužijo.

Sveti Oče, Papež Klemen VIII. so namreč to častito bratovščino že v starodavnih časih na svojem rimskem sedežu slavno poterdili in jo z imenitnimi odpustki obdarovali, kar nam kaže Njih papeževi list od 10. novembra 1597, kojega nam je Božja previdnost potem, ko je bil dolgo že

skrit, zopet najti dala, kakor da bi nam bil Bog očitno in čudno pomagati hotel, preljubu bratovščino Matere Božje sedem žalost na novo oživiti.

Podeli se po tem papeževem listu družbenikom
popolnoma odpustek :

1. Na dan pristopa v bratovščino, kedar se čisto spovejo, sv. Rešnje Telo prejmejo in po namenu bratovščine molijo.
2. V praznik Oznanjenja Matere Božje, ako od njegovih bilj do večera praznikovega vsaj enkrat kapelico Matere Božje sedem žalost obišejo, v njej pobožno molijo, in v tem svetem času tudi ss. Zakramente prejmejo.
3. Na smertno uro, ako se umirajoči družbenik poprej spové in sv. obhajilo prejme, če pa ne more več ss. Zakramente prejeti, — ako vsaj presladko ime Jezusa Kristusa z ustni ali v sercu pobožno izreče.
4. **Nepopolnoma odpustek za 7 let in 7 kvadragen,** (to je: za 7 let in 7krat 40 dni pokore) se pa podeli:

V praznik vnebovzetja Matere Božje, — na god rojstva sv. Janeza Kerstnika, — sv. apostola Tomaža, — ob ss. treh Kraljih; — ako udje v teh ss. dneh žalostno kapelo obišejo, in

v njej po namenu sv. Očeta Papeža molijo, da bi keršanski oblastniki v lepi slogi in edinosti živeli, ljubi mir ohranili, kriva vera se čedalje bolj zatirala, prava vera pa razširjala.

5. Odpustek za 60 dni se pa družbenikom podeli:

Kolikorkrat se pri kakem svetem opravilu bratovšine snidejo, — vbogajme dajo, — sami sebe ali pa koga drugega s so-vražnikom spravijo, — kedar presveto Rešnje Telo k bolniku, ali merliča na njegovem poslednjem potu na pokopališče spremijo; — kedar kakega grešnika z lepim opominovanjem spreobernejo, — nevedne podučijo, ali kako drugo lepo delo keršanskega usmiljenja opravijo.

V.

Družbenikov se sprejme v bratovščino le 700; kedar je to število dopolnjeno, se tako dolgo nobeden na novo va-njo ne zapiše, dokler kdo od bratovšine ne odmerje; če se pa kdo prej oglasi, se pa posebej zapiše, da potlej na versto pride, kedar kdo umerje. V znamenje, da je v bratovščino sprejet, mu vodja bratovšine družbenko knjižico podeli.

Družbeniki, ki v Celjski fari prebivajo, so dolžni brate in sestre, ki blizo njih stanujejo, kadar umerjejo, voditelju bratovšine sami naznaniti; od daljnih umerlih udov pa naj sorodniki braternsko knjižico z naznanilom dneva smerti odrajtajo.

VI.

Pervo pravico do bratovšine imajo Celjski farmani iz mesta in okolice, drugo pa tisti farmani, ki ob bregovih Savine, Drave in Dravine prebivajo, ker so se njih predcedje od nekdanj za podporo te bratovšine slavno obnašali.

Novi udje, ki se za bratovšino ogласijo, ne smejo čez 60 let stari biti, ker so si udje že tudi po starih postavah dobrote bratovšine skoz neke leta pobožno zaslužiti morali.

Kdor svojih dolžnost do bratovšine zastran plačila leto in dan zanemari, se iz bratovšine izbriše.

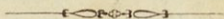
VII.

Naj vikši varh bratovšine so milostljivi Lavantinski škof, — nje prvi oskerbnik pa prečastiti infulirani Celjski g. opat, ki pa vodstvo bratovšine enemu svojih namestnikov izročijo.

Bog daj svoj blagoslov starodavni bratovšini! Naj bo ljubeznjiva kapelica Matere Božje sedem žalost čedalje obilniši zbirališče novih udov, ki se v varstvo žalostne Matere Božje podajo, ter si hočejo po njeni premogočni priprošnji potrebno pomoč za svojo zadnjo uro pripraviti in skoz obilne duhovne dobrote bratovšine svojo poslednjo pot v večnost polajšati. Kako sladko jih bode tolažila enkrat na smertni postelji vesela misel: „Družbenik imenitne bratovšine sem, pod varstvom Matere Božje stojim, — ni se meni treba bati, da bi se zgubil moj spomin, kajti ljubeznjivih bratov in sester zapustim, ki bodo za večni mir moje uboge duše skerbili, za-me molili, za-me dali darovati spravno daritev svete maše, in mi poslali v kraj vic od dobe do dobe svojih zasluženih svetih odpustkov.“

**Vse k vikši časti Božji, k počešenju Matere Božje,
in k našemu Zveličanju!**

V CELJU, na cvetni petek 1883.

64/6 583 11 v/s

Stran.....

Štev.

se je vpisal v bratovščino

dne

Sveta Marija, mati božja! prosi za nas grešnike zdaj in
ob naši smertni uri. Amen.

(Sr. Cerkev.)